

Elegant utställning på Konsthallen i Trollhättan

KULTUR På Konsthallen i Trollhättan har kuratorn Yngve Brothén lyckats samla en kongenial grupp av medverkande kring den 96-åriga konstnären Erland Brand. Andrés Stoopendaal ser en väldigt bra utställning.

Andrés Stoopendaal

🕒 15:02 - 23 sep, 2018

Att låta det obetydliga tala

Konsthallen Trollhättan

22 september - 28 oktober 2018

Medverkande: Erland Brand, Malin Ida Eriksson, Jenny Magnusson, Lars Göran Nilsson & Johan Söderström

Ibland känns det inte särskilt nödvändigt att nämna den som kurerat konstutställningen vid namn i en konstrecension. Kanske eftersom det ofta framstår som egal. När det gäller "Att låta det obetydliga tala" på Konsthallen Trollhättan tänker jag ändå att det otvivelaktigt är Yngve Brothéns förtjänst att utställningen fungerar så väl, och hans sätt att göra exakt rätt val av utställare. Konstnärernas olika verk lyfter varandra. Det uppstår en koncentration av kvalitet.

Navet i den eleganta utställningen är den 96-åriga konstnären Erland Brand och hans verk *Ansikte*. En stor serie med målningar som alla är producerade under innevarande år. Något som närmast förbluffar med tanke på konstnärens höga

ålder, verkens höga klass och de många arbetstimmar som bör ha investerats i dem.

En slags levande konsthistoria

Till en början känner jag en viss skepsis gentemot det enkla motivet i collagen, med dess halvabstrakta huvudformer, ibland med knappar som ögon, axelpartier uppbyggda av tygbitar, kasserade målningar, gamla träbitar och annat kرافs. Men när jag betraktar verken närmre inser jag efter en stund att det är ett slags levande konsthistoria som jag står inför.

De konstnärliga influenser som genomströmmat målaren under ett långt liv tar plats i verken och beskriver en tradition av taktilitet genom 1900-talskonsten. Den Tàpies-liknande kroppsligheten i Brands collage, med dess kopplingar till kubism och surrealism, blir i kombination med hans sällsynt koloristiska känsla en ganska ovanlig och fascinerande kombination.

En taktil känsla kommuniceras även av de övriga utställarnas verk, även om dessa kanske inte har så mycket i övrigt gemensamt med Brand. I Malin Ida Erikssons obrända lerkärl med runda former, som hon fyller med bläck och vatten tills de rämnar eller spricker, går ändå en, möjligen, oroande kroppslighet igen.

Spatiatala mutationer på plats

I Jenny Magnussons abstrakta skulpturer – av återanvänt från byggarbetsplatser och sopstationer – tas själva utställningsrummet in och kommenteras. Eller om man rentav

kan säga att hon skapar ett slags spatiala mutationer på platsens premisser. Helt uppenbart rör det sig om ett empatisk beaktande av även de övrigas konstverk och Magnusson lyfter därför utställningen i sin helhet.

Även Johan Söderström bilder av vitt och grått spackel skulle kunna betraktas som abstrakta om det inte vore för att det vore så lätt att ändå läsa in något föreställande i dem. Speciellt med titlar som *Archipelago* och *Fjord*. Hans *Distal Objekt 1 & 2* får mig att tänka på Samuel Johanssons rymdgeometriska *I bil* från 90-talet, trots eller kanske på grund av att det handlar om så radikalt olika varianter av teknisk finess i dessa konstnärers utförande.

När det kommer till Lars Görans Nilssons små och gulmålade skulpturer av återvunnen förpackningsfrigolet tänker jag ändå att utställningsidén om det "obetydliga" dras lite väl långt. Dessa figurer känns tyvärr alldeles för godtyckliga i jämförelse med hans fina och lekfullt drömska målningar. Det stör perfektionen.

Andrés Stoopendaal